

tilfalde den Private. Jeg har allerede yttret, at jeg ikke har villet paatage mig at eftersøge, i hvilke Tilfælde dette endnu gjælder i vor Lovgivning. Det er ganske vist, at det nu gjælder i langt mindre Udstrækning end tidligere; men det maa iøvrigt være tilstrækkeligt, saasnart det kun forudsættes, at i vor Lovgivning i Almindelighed noget Saa-dant finder Sted, uden at man behøver, at paa-vise de specielle Tilfælde. At paa-vise dette er iøvrigt ikke saa særdeles vanskeligt, men det skal jeg ikke komme ind paa i dette Dieblif. Jeg tror altsaa, at det vil være rigtigt at lade denne Bestemmelse staa saaledes, som det høie Thing nu engang har vedtaget den ved 2den Behandling, og se, hvorledes Vandstinget, til hvilket Loven jo nu gaar efter den Behandling, vi have idag, vil optage det. Det er jo muligt, at denne Bestemmelse vil blive bedømt paa samme Maade som i dette Thing og vedtaget med temmelig stort Flertal; det Mødsatte er ogsaa muligt; det vil man under alle Omstændigheder faae at se. Det tror jeg, man ganske kan henstille. Jeg vil imidlertid dog strax sige her, at, dersom Loven skulde vende tilbage til os med Forandring, i saa Henseende, vil idetmindste jeg for mit Vedkommende, og jeg tror flere med mig, holde bestemt paa, at saa blive vi staaende ved den nuværende Straffelovgivning, at vi henholde os til Straffeloven, — og det bliver her §. 278 — saaledes som den nu engang er, og at der saa ikke vil være Anledning til i et saa ujævnligt Forhold som det, vi nu gaa ind til, allerede nu at stærke Straffeansvaret, idet man savner al Erfaring, om der er nogen tilstrækkelig Grund dertil. Hermed har jeg omtalt de forskjellige Vndringsforslag, som ere stillede af den høitærede Minister, undtagen Vndringsforslaget under Nr. 13. Det gaar ud paa, at §. 19 flyttes hen til et andet Sted som nærmere betegnes i Vndringsforslaget, og der er selvfølgelig ikke Noget til Sinder deraf. Ivertimod det maa erkendes, at Paragrafen maasse bedre finder sin Plads, der. Forinden jeg slutter, vil jeg kun gjentage, hvad jeg oftere under mit Foredrag har berørt. Jeg tror, at der, bortset fra Paragrafen om Strafansvaret, i Birteligheden ikke foreligger nogen Meningsforskjel af nogen Betydning mellem den høitærede Minister og Udvalgets Flertal. Naar nu den høitærede Minister til 3die Behandling har stillet en temmelig lang Række af Vndringsforslag, som Flertallet med Undtagelse af det sidste mere formelle, ikke kan tilraade det høie Thing at stemme for, tror jeg, at dette beror paa nogen Misforstaaelse, som let klæber sig under den Gang, som Lovforslaget endnu vil have at tilbagelægge her i Rigsdagen.

Klein: Det vilde tilvisse være meget urimeligt af mig, om jeg nærede den Illusion, at en nok saa stor Udfoldelse af Veltalighed fra min

Side skulde kunne overbevise noget af de faa her tilstedeværende Medlemmer af Folkethinget, og endnu mere besynderligt vilde det være, om jeg nærede den Illusion, at mine Ord skulde kunne udøve nogen Indvirkning paa de mange fraværende Medlemmer, som først ville indfinde sig i det Dieblif, da Afstemningen finder Sted, og efterat jeg har tilendebragt mit Foredrag. Under disse Omstændigheder er der ikke stor Opfordring for mig til at holde et længere Foredrag, og jeg skal derfor tilvisse heller ikke gjøre det, men jeg anser det dog for min Pligt mod det Udvalg, hvoraf jeg isølge det ærede Things Mandat har været Medlem, mod mine Meningsfæller i dette Udvalg og ligeoverfor Sagen selv at hævde lige til det Sidste den Stilling, som vi have ment at burde indtage. Den ærede Ordfører for Udvalget (Leth) har tilkjendegivet, at Udvalgets Flertal ikke havde fundet Anledning til at mødekomme den høitærede Minister med Hensyn til noget af de af ham stillede Vndringsforslag undtagen med Hensyn til det sidste, der gaar ud paa at flytte en Paragraf fra en Blads hen til en anden Blads. Jeg indtager et fra Udvalgets Flertals ganske forskjelligt Standpunkt, jeg vil stemme for alle de af den høitærede Minister stillede Forslag. Jeg skal tilføje, at jeg gjør det saa meget hellere, som jeg, hvad nogle af de væsentligste af dem angaar, ikke ser rettere, end at de ere i Overensstemmelse med det Standpunkt, jeg hele Tiden har tilraadet det ærede Thing at indtage, og forsaavidt nogle Forslag ligger idensfor, hvad der er fremkommet ved anden Behandling i Form af Vndringsforslag, forekommer det mig, at den høitærede Minister i den Henseende tilfulde har begrundet, hvorfor han har stillet disse Forslag. Den meget ærede Ordfører for Udvalget mente vel, at der ikke var nogen stor Forskel — saaledes forlod jeg ham — paa, hvad den høitærede Indenrigsminister har foreslaaet med Hensyn til §§. 1, 2, 4, 8, 9 og 12, med andre Ord, hvad angaar Systemet, den hele Institution, og hvad Udvalget har anbefalet og det ærede Thing har vedtaget ved 2den Behandling (Modtagelse af Ordføreren). Sa, den ærede Ordfører mente i alt Fald, at den meget ærede Ministers Tanker og Onsker i Birteligheden bleve meget bedre mødekomne ved de Forslag, han anbefalede Thinget at holde fast ved, end ved den høitærede Ministers egne Forslag. Den ærede Ordfører for Flertallet er en Mand, hvis Skarpsindighed og Veltalighed vi ofte have haft Væilighed til at beundre; men at det nu er kommet dertil, at den ærede Ordfører ved bedre end den høitærede Minister, hvad der stemmer med dennes Tanker og Onsker, maa jeg tilstaa, overraste mig dog noget. Skulde det imidlertid virkelig forholde sig saaledes, at det ærede Udvalgsflertals Forslag, eller med andre Ord Lovforslaget, som det er vedtaget af det ærede Thing ved anden Behandling, ikke skulde